

ת"פ 33543/02/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 33543-02-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן המאשימה	מדינת ישראל ע"י שלוחת התביעות עכו
נגד הנאשם		פלוני (עציר) ע"י עו"ד אלי סבן

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בביצוע עבירת **תקיפה סתם- בן זוג**- עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") + סעיף 25 לחוק העונשין וכן בעבירת **תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג**- עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן (**במ/1**), בהן הודה הנאשם, הנאשם תושב שכם נשוי למתלוננת תושבת הארץ ולהם שלוש בנות.
3. ביום 8.2.22 במהלך ויכוח בין המתלוננת לנאשם, החל הנאשם להקניט את המתלוננת ומשהגיבה לדבריו, דרש הנאשם, כי תנמך את קולה בעודו מגיע למטבח ומרים את ידו לכיוון המתלוננת אשר העירה לו כי בנותיה עמה. בשלב זה, נטל הנאשם סולם ולקח נורה מהסלון ומשהסבירה לו המתלוננת, כי הנורה אינה מתאימה לחדר השינה, בעודה בוכה, זרק הנאשם את הנורה על רצפת הבית וגרם לשבירתה. אז נטל מידי המתלוננת את המטאטא שהיה בידה וניסה לתקוף את המתלוננת באמצעותו, אולם בנותיו הקטינות מנעו את התקיפה. בתגובה, עזב הנאשם את המטאטא והחל להכות את המתלוננת באמצעות ידיו, סטר לפניה, בעט באמצעות רגלו ברגלה הימנית של המתלוננת ונתן לה מכות אגרופ לידה הימנית. הנאשם חדל ממעשיו לאור צעקות הקטינות ואילו המתלוננת החלה לחפש אחר הטלפון שלה בעודה מבקשת מהנאשם שיעזוב את הבית כדי שהבעיה לא תגדל. משהבחינה המתלוננת בטלפון במזוודת הנאשם, נטלה אותו לידה ורצה לחדר השינה כשהנאשם בעקבותיה. בחדר השינה המשיך הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שהכה אותה באמצעות ידיו בראשה, נטל ממנה את הטלפון ויצא מהחדר. בתגובה לבקשת המתלוננת כי ישיב לה את הטלפון, בעט הנאשם בבטנה באמצעות רגלו וגרם לנפילתה ארצה. בשלב זה קמה המתלוננת דחפה את הנאשם ואמרה לו שהוא לא יוצא מהבית עד שלא משיב לה הטלפון, אז המשיך הנאשם לתקפה בכך שאחז בכתפיה באמצעות ידיו וזרק אותה ארצה. בעקבות מעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות של ממש.

בשלב זה פנתה המתלוננת לנאשם ושאלה אותו לפשר מעשיו ובתגובה תקפה הנאשם פעם נוספת בכך שסטר לפניה.

4. במסגרת הסדר דיוני אליו הגיעו הצדדים נשמעה עדות המתלוננת.

הצדדים טענו לעונש בפניי.

הערכים המוגנים

5. מעשי הנאשם פוגעים בערכים המוגנים של הזכות והחובה להגנה על שלומו של אדם בתוככי ביתו מבצרו, הזכות לחיים בשלווה ובכבוד ובביטחון והזכות למוגנות במסגרת התא המשפחתי. זכות זו מועצמת בתוך הבית והמשפחה, שם זכותו של האדם מוגברת לחיות בשקט ובשלווה לצד בני משפחתו. אישה זכאית שלא לחוש מורא מבעלה כי אם לחוש מוגנת לצדו ובטוחה. לא אחת עמדו בתי המשפט על חומרת ביצוע עבירות אלימות בתוככי המשפחה וחובתו של בית המשפט להילחם בתופעה על דרך החמרת הענישה. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 6758/07 פלוני נ. מדינת ישראל (11.10.07)-

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבת העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

6. זאת כחלק בלתי נפרד מהמלחמה באלימות. כפי שנכתב למשל בע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ. ברזינסקי (מיום 22.3.10),

"אל מול אלימות מעוררת סלידה שכזו יש להגיב ביד קשה ביותר. תופעה נוראה זו אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה באלימות המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית. במסגרת זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. **"חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים"** (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן ([פורסם בנבו], 7.2.2005), **שישקפו ערכים של תגמול והרתעה... "יש**

לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד"

מתחם הענישה

7. חומרת האלימות בענייננו נלמדת לאור ריבוי מעשי האלימות, במוקדים שונים בבית, לעיני בנותיהן של בני הזוג, הצועקות, המבקשות למנוע את מעשי האלימות כאשר הנאשם ממשיך במעשי האלימות ולא חדל אף לאחר נפילת המתלוננת פעמיים על הרצפה בעקבות מעשיו ובלא רחם על ידי הנאשם.

8. אין לקבוע כי קדם תכנון לכל מעשי הנאשם. מדובר באירוע שהתרחש אומנם במוקדים שונים בבית, אך ברצף אחד. יש לראות לחומרה כי גם לאחר שהמתלוננת מנתקת מגע עמו ופונה לחדר, הנאשם בוחר לרדוף אחריה. כן יש לראות לחומרה את עניין הטלפון, מניעת המתלוננת מליצור קשר עם המשטרה או כל אדם חיצוני שיוכל לסייע לה ולבנותיה ברגע שכזה.

9. בעקבות מעשי האלימות נגרם נזק למתלוננת מסוג חבלות של ממש במוקדים שונים בגופה- בדמוי סימנים אדומים בפניה, בכף ידה השמאלית, בכתף ימין ובריכה הימנית. באשר לכך, הוצגו לבית המשפט תמונות (ת/1). אין ראיות באשר לנזק הנפשי אשר נגרם לבנות בני הזוג בעקבות אלימותו המשתוללת של אביהן כלפי אמן, אולם ברי כי נזק זה קיים.

10. המאשימה עותרת למתחם עונש הולם הנע בין 12-20 חודשי מאסר בפועל. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת מפנה המאשימה לפסיקה:

רע"פ 361/16 באסל עזאם נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.3.16). באותו עניין בגין עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית- בת זוג בגין הכאתה באמצעות צינור על גבה ובידיה, נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר בפועל. שירות המבחן המליץ על הטלת ענישה מוחשית בענייניו בדמות עבודות שירות. בית המשפט הטיל ענישה מאחורי סורג ובריח. בנסיבותיו של הנאשם, נכה ב100% נדון ל 10 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בשל טעות בהתייחסותו של בית משפט קמא למערערת כקטינה, הופחת עונשו של המערער בבית המשפט המחוזי והועמד על 7 חודשי מאסר בפועל. בר"ע נדחתה.

רע"פ 977/16 פלוגי נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.2.16) נדחתה בר"ע שהוגשה על ידי מערער שהורשע בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם- בת זוג, היזק לרכוש במזיד (3 עבירות) ואיומים (2 עבירות) ועונשו הופחת במחוזי מ 24 ל 18 חודשי מאסר בפועל. בנסיבותיו של מקרה זה נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל.

רע"פ 3077/16 פלוגי נ. מדינת ישראל (מיום 2.5.16) נדחה ערעורו של מבקש אשר הוטלו עליו 6 חודשי מאסר בפועל

בגין תקיפת בת זוג. באותו עניין במהלך ויכוח בין בני הזוג דחף המבקש את המתלוננת לעבר המיטה, "משך בשערה, סובב את גופה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה". בית משפט קמא קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר לתקופה קצרה שיכול וירוצה בעבודות שירות ל14 חודשי מאסר בפועל. ערעור למחוזי ובקשת רשות ערעור בבית המשפט העליון נדחו. נסיבות מקרה זה הולמות יותר את נסיבות המקרה בענייננו.

11. הסנגור אינו טוען למתחם ענישה ואך עותר לקביעת עונש הולם בן חודשיים ימים בחופף לתקופת מאסרו של הנאשם. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת מפנה הסנגור לפסיקה:

ת"פ 29567-01-18 מדינת ישראל נ. וולף (מיום 10.7.18) באותו עניין בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש נקבע מתחם עונש הולם שתחילתו במאסר מותנה ועד 18 חודשי מאסר בפועל. גזירת העונש בנסיבותיו האישיות של הנאשם באותו עניין, גירושיו מהמתלוננת, פציעתו וכו' אינה רלוונטית לענייננו.

ת"פ 25564-08-20 מדינת ישראל נ. חמאדה זידאן (מיום 23.8.20) שם הוטלו על נאשם שהורשע בעבירות איומים, תקיפה סתם ותקיפה הגורמת לחבלה של ממש מאסר בן חודש ושבע. בנסיבות אותו עניין נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל. באותו עניין ציין בית המשפט את עניין הפגיעה במשפחתו של הנאשם ובפרנסת בני המשפחה בעקבות מאסרו של הנאשם. הוטלו על הנאשם חודש ושבע מאסר לצד ענישה צופה פני עתיד.

12. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת עיינתי גם בעפ"ג (חיפה) 10803-06-14 קונסטנטין נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, בגין אירוע בודד של תקיפת חברתו של הנאשם (ולא בת זוג) במעלית- באמצעות רצועה המיועדת לכלב- בפניה וכן באמצעות מכת אגרוף בעינה השמאלית ובבית החזה שלה, לאחר שהכה באגרפו בדלת המעלית ושבר אותה. בעקבות מעשיו אלו נגרמו חבלות בעינה של המתלוננת. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 3-12 חודשי מאסר בפועל. על המערער הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. ערעורו נדחה.

13. בע"פ 33495-04-13 מדינת ישראל נ. מ' מ' (9.5.2013) הגישה המדינה ערעור על קולת עונשו של נאשם בעל עבר פלילי בעבירות אלימות, אשר הורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג ונדון לחידוש מאסר על תנאי בן 24 חודשים, התחייבות וקנס בסך 1,000 ₪. הנאשם היה עצור עד תום ההליכים 9 חודשים ו17 ימים. נפסק,

"כפי שקבעה הערכאה הראשונה עצמה, תגובתו של בית המשפט בענישתו של מי שהורשע בהכאת בן/בת זוגו תוך גרימת חבלה של ממש, צריכה להיות תגובה מחמירה, שכן, "עבירות האלימות והאיומים בכלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי 'להוציא' את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברייני עצמו והן של עבריינים בכוח. " (ע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל מיום 20.8.09).

בית המשפט קיבל את הערעור, הטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל והורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 24 חודשים בחופף כך שירוצו 24 חודשי מאסר בסך הכל.

14. עיינתי גם בת.פ. 38870-11-10 מדינת ישראל נ. בורזיך (17.9.17) שם בגין עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בת זוג, בנסיבות בהן הכה הנאשם את בת זוגו עת שהיה בגילופין, במכות בפניה ובצלעותיה עד כי נגרמו לה סימני אדמומיות ושריטה בצווארה, נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

15. מנעד הענישה בעבירות אלימות במשפחה הנו רחב ומשתנה בכל מקרה על פי נסיבותיו. בענייננו מספר מעשי האלימות, הימשכות מעשי האלימות במוקדים שונים בבית, כשהנאשם אינו חדל ממעשיו אף משנגרמו למתלוננת חבלות, כל זאת לעיני בנותיהן של בני הזוג מלמדים על חומרת מעשי האלימות. מתחם הענישה בנסיבות אלו אינו יכול להתחיל ממאסר על תנאי כי אם בענישה מוחשית ומרתיעה. ריבוי מוקדי האלימות, צורתה השונות של האלימות והימשכותה בלא רחם אף לאחר הפלתה של המתלוננת פעמיים ארצה, אינה מלמדת על נסיבות אשר הן בגדר מעידה. המדובר בהשתוללות חסרת רסן לעיני בנות בני הזוג.

16. במכלול נסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו לעיל, מוצאת אני כי יש להורות על מתחם עונש הולם הנע בין 4-18 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

17. הנאשם תושב שכם, בן 31, נשוי למתלוננת מזה 12 שנים. לבני הזוג 3 בנות קטינות (בגילאים 3,5,10). הנאשם סובל ממחלות שונות.

18. הנאשם נטל אחריות והודה בהזדמנות הראשונה. בכך חסך זמן שיפוטי יקר.

19. הנאשם נעדר עבר פלילי.

20. המתלוננת העידה בפניי אודות נזקקותה שלה ושל הבנות לנאשם, לא רק מבחינה כלכלית כי אם לנוכחותו בבית. לדברי המתלוננת המטרה שלהם לשקם את היחסים ביניהם.

21. מילתה של נפגעת העבירה אינה שיקול בלעדיו אין אלא שיקול בין מכלול שיקולי הענישה. בהקשר זה לא למותר לציין, כי הנאשם לא הופנה לעריכת תסקיר שירות המבחן ובעניינו לא הונח אפיק שיקומי טיפולי.

22. הנאשם טוען, כי הרשעתו בתיק זה תוביל באופן אוטומטי למניעה משטרתית שלא תאפשר לו לקבל היתר להיכנס לשטחי המדינה לראות את בנותיו. ואולם לא נוכחתי, כי מעצם גזירת העונש תגרם פגיעה באופן בלתי

סביר בבני משפחתו של הנאשם ביחס למטרות הענישה שכן לא הונח בפניי, כי הנאשם מפרנס בתחומי המדינה לבנותיו ואשתו כיום ו/או כי הנו מתגורר עמן דרך קבע, כי אם בכפוף להיתר שהיה, כפי שאף נטען מפי סנגורו. באשר לתוצאת הרשעתו בגין מעשיו, הרי כי "סוף מעשה במחשבה תחילה".

23. במכלול נסיבות ביצוע העבירה לצד נסיבותיו של הנאשם מוצאת אני כי מיקומו בחלק התחתון של מתחם הענישה.

24. לאור כל האמור הנני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר לתקופה של 4 חודשים החל מיום מעצרו 8.2.22.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת אלימות במשפחה למעט איומים, ויורשע עליה בדין.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת איומים או עבירת היזק לרכוש במזיד, ויורשע עליה בדין.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' ניסן תשפ"ב, 06 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.